

žarek dobrote

8/XVII
avgust
2019

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 • • • Dobro iz vsakega srca

MLADA KARITAS

4 • • • Vznemirljiva pot raziskovanja

NA OBISKU

5 • • • Na obisku pri ge. Renati Vončina,
voditeljici Goriške območne karitas

6 • • • Dobiti nekaj več

7 • • • Ne podlegajmo skušnjavi »učinkovizma« II. del

8 • • • Človek z veliko začetnico

KOPER

9 • • • Sončni obronki Slovenije – romanje Primorcev v
Prekmurje

10 • • • Umetniki za Karitas na Sveti Gori in v Tinjah
na Koroškem

LJUBLJANA

11 • • • Karitas Rovte praznuje četrto stoletje

12 • • • Delovno-prijateljski tabor v Bosni

12 • • • Iz oreha smo naredili igračko

14 • • • Delovni in življenjski prostor

MARIBOR

15 • • • Medgeneracijski tabor v Domu sv. Lenarta

16 • • • Tradicionalni poletni piknik

17 • • • Poletne aktivnosti v Domu Danijela Halasa

18 • • • Kontingent pomoči za Srbijo

NOVO MESTO

18 • • • Srečanje bolnikov in ostarelih

LETOVANJA

19 • • • Odrinimo v Sočo

20 • • • V Soči smo »odrinili na globoko«

20 • • • Letovanje družin Nadškofijske karitas Maribor

21 • • • Pomoč Karitas v Afriki prinaša upanje

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Letovanje družin

29.7. – 3. 8. Družine iz Škofijske karitas Novo mesto

5.–10. 8. Družine iz Škofijske karitas Ljubljana

12.–17. 8. Družine iz Škofijske karitas Ljubljana

19.–24. 8. Družine iz Škofijske karitas Koper

Počitnice Biserov

29.7. – 5.8. Letovanje otrok

5.–11. 8. Letovanje mladostnikov

11.–17. 8. Letovanje otrok

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

4. – 6. 8. »Srečanje pri vodnjaku« - poletni
oddihi za sodelavce ŽK, Vrbje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

4.–10. 8. Delovni tabor *Streha nad glavo* v Banjaluki
v organizaciji ŠK Koper in Škofijske gimnazije
Vipava

13. 8. Razstava Umetniki za Karitas
v Grošljevi galeriji na Prevaljah ob 18. uri

19.–23. 8. 25. mednarodna likovna kolonija
Umetniki za Karitas

22. 8. Sinji vrh nad Ajdovščino, dan odprtih vrat,
ob 18. uri kulturni program

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

16. 8. Romanje sodelavcev in prostovoljcev Karitas
mariborske nadškofije – Muta, Vuzenica

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Andreja Urh •

tema meseca

DOBRO IZ VSAKEGA SRCA

Lojze Štefan

Vsako srce zmore dobroto.

Če je le srce, kot ga z neštetimi prelepimi izrazi imenujemo, označujemo za središče človečnosti. Vsako srce, ki je vsaj »meseno«, zmore izraziti in izkazati dobro sebi in drugemu. Če se le v njem pretaka življenje, če bije in »tiktaka«, če utripa in črpa tekočino življenja, življenjski sok človeškega organizma in ga pošilja naprej, za svoje bivanje in sobivanje z drugimi.

Srce je res lahko tudi »kamen«, ki ne (so)čuti, ki ne bije, ki ne črpa, ki je brezbržno ... A to ni usodno. Še prekmurska pesem govori o ozdravljenju kamnitega srca: »Či bi moja skuza na kamen spadnula, kamen bi se razklau na dvouje, na trouje.« Kako tolažilna za človeka s kamnitim srcem je šele beseda preroka Ezekielja: »*Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce*« (Ezk 36,26).

Iz vsakega srca lahko pride dobra misel in želja, dobra beseda in spodbuda, dobro delo. Le iz pokvarjenega srca ne, iz srca, ki je zastrupljeno s sovraštvom in zlom. To srce more ozdraveti edino z odpustitvijo – človeškim in Božjim. Za to srce, ki ne zmore dobrote, je umrl Kristus, ga s svojo krvjo odrešil in z vodo iz njegove strani očistil. Vsako srce je ustvarjeno za to, da deluje za življenje, da bije za vse telo in v sebi povzema dobro bit človeka.

Vsako srce zmore dobroto po svoji meri, kot jo z vzgojo srca doseže.

Najprej kot ČLOVEŠKOST, ko priznava sebi in drugemu človeškost in človekovo dostojanstvo, človekove pravice. Zmore izkazati spoštovanje, strpnost, vrednost življenja, pieteto. Rečemo, da si človek.

Nato kot ČLOVEČNOST, ko temeljne attribute človeškosti nadgradimo povezani v družbo, ki naj bi vsakemu človeku nudila osnovne pogoje za življenje in bivanje, ki zaznava razlike v potrebah in zmožnostih ter jih uravnava po načelu solidarnosti. Izkaže mu dobroto in mu pomaga, ker je sočlovek; dobrote je deležen kot tisti, ki soustvarja skupno dobro in participira v dobrobiti. Tej ravni izražanja dobrote rečemo, da si človeku človek – torej sočlovek, sočrpaljan, sosod ...

Človečnost iz vsakega srca, ki je sposobno sočutja.

Ko človečnosti dodamo solidarnost, nastane HUMANOST. Izkažem dobro, če le morem, če menim, da je nekdo v pomanjkanju, nesreči ali (ne po svoji krivdi) stiski. No, tudi če ni čisto tako, sem human, ker se spodobi in najbrž verjamem, da bom tudi jaz deležen enakega, ko bom v potrebi. Izkažem se kot

dobrotnik iz humanosti do svoje rase, tudi če me ne veže skupni interes.

Ko se povežejo humani ljudje, ki so sposobni sočustvovanja, nastane organizirana (predvsem materialna pa tudi psihosocialnoterapevtska) pomoč oz. izkazovanje dobrote, ki je HUMANITARNOST. Predvsem pride do izraza v času nesreče in pomanjkanja, ko se prepričam (mediji, garancije), da si ljudje zaradi obsega pomanjkanja in težav ne morejo sami pomagati. Srce sočustvuje in ve, da se tudi oseba na »tej strani« lahko znajde v podobni situaciji. Humanitarnosti se udeležujejo na povabila humanitarnih organizacij in drugih struktur vsi t. i. »dobri ljudje« ali ljudje, ki v srcu dobro mislijo. Dobrota iz (skoraj) vsakega srca, ki je nagovorjeno.

Dobrota iz vsakega srca, ki je poklicano k pomoči.

DOBRODELNOST je človekova dejavnost, v kateri se povezuje z drugimi, da dela dobra dejanja iz človekoljubnih nagibov. Filantropija je v jedru dobrodelnosti, ki jo večkrat utemeljujejo tudi z načelom solidarnosti oz. »zlatega pravila«, ki je vsebovano tudi v krščanskem izročilu – etosu po Jezusovem naročilu v Mt 7,12: »Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim! To je namreč postava in preroki.« Odlikuje ga tudi sočutje kot pot k usmiljenju.

Verni (religiozni) ljudje humanitarnost živimo iz notranjega vzgiba udejanjanja sočutja in bratske ljubezni, ki se izkazuje v dejavnem služenju. Služenje drugim je izkazovanje dobrote osebi, s katero me povezuje neodtujljivo človekovo dostojanstvo, ki izhaja iz Božjega. Za kristjane DIAKONIJA izhaja iz zapovedi ljubezni do Boga in bližnjega, ker smo vsi deležni istega dostojanstva, ker smo ustvarjeni po Božji podobi in sličnosti in torej sinovi in bratje. V Pavlovih pismih je desetina povedi, ki to utemeljujejo. »*Drug drugega ljubite z bratovsko ljubeznijo*« (Rim 12,10). Diakoniya je poleg liturgije (obredov, molitve in bogočastja ter oznanjevanja) tretja veja poslanstva Cerkve in krščenih.

Ko diakoniji, ki je izkazovanje dobrote in dejanj ljubezni iz (naročila) ljubezni: »In od njega imamo to zapoved: Tisti, ki ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata« (1 Jn 4,21) in: »*Služite drug drugemu po ljubezni*« (Gal 5,13), dodamo še nežnost in usmiljenje, se preko »formacije oz. oblikovanja srca« (Benedikt XVI.: Bog je ljubezen, 31a), ki ni nič drugega kot vseživljenjska kateheza, naše srce začne oblikovati po Njegovem srcu, ki je »dobrote in ljubezni polno«. Takrat se rodi KARITATIVNOST, saj s svojo dobroto, dobrimi deli, prijaznostjo, podporo, usmiljenjem in potrpežljivo skrbjo izkazujemo bližnjemu ljubezen Boga samega. Upodabljam svojo srce po njegovem srcu, ki je izlilo vso ljubezen na križu.

Vsako človeško srce je zmožno dobrote in ljubezni do bližnjega, »ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5).

»Ljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj« (1 Jn 4,11). To je poklic ljubezni s križa, ki mu je prva sledila Božja Mati Marija, desni razbojnik Dizma in nato apostoli, diakoni, mučenci in brezštevila množica »dobrih src«, dobrotnikov človeštva iz različnih verstev, ljudi »dobre volje«, svetnikov »izza sosednjih vrat«, tistih, ki živijo ob nas in so odsev Božje navzočnosti.

Vsako človeško srce je poklicano k dobroti in jo lahko izkaže.

Vsako srce lahko ozdravi in iz kamnitega postane meseno, čuteče, dobrotljivo, nežno, sočutno ... Za to pa je potrebna vzgoja srca, prava srčna kateheza, ki traja vse življenje. Posebej smo k temu poklicani vsi verni, zlasti še mi, kristjani. Jezus nam naroča: »Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo« (Lk 6,27). Pavel pa naroča Tesaloničanom: »Vi, bratje, pa se ne naveličajte delati dobro« (2 Tes 3,13). Črpajmo iz Jezusovega Srca, »v katerem biva vsa polnost božanstva« in ki se nam je kot usmiljeni Samarijan in dobri Učenik razdel kot podoba nežne, usmiljene ljubezni svojega in našega Očeta do vsakega človeka.

On ogreva vsako srce za dobroto.

Prosimo, da bi znali s svojim pričevanjem za Boga, ki ljubi vsakega človeka, povabiti vsako srce, da izkaže konkretno dobroto (dobro delo, pomoč, besedo poguma, tolažbe, dobro željo, oporo, nasvet ...) in pozorno skrb svojemu bližnjemu, še posebej tistim v stiski. Mi pa mu pomagajmo najti pot in priložnost.

SEMINAR KARITAS 2019

»Dobro iz vsakega srca«

- 11. in 12. 10. 2019 Dom sv. Jožef, Celje
- 18. in 19. 10. 2019 Gnidovčev dom, Mirenski grad
- 18. in 19. 10. 2019 Cistercijski samostan Stična
- 25. in 26. 10. 2019 Marianum, Veržej

mlada karitas

VZNEMIRLJIVA POT RAZISKOVANJA

Luka Oven

V avstrijski Karitas so znani po svoji močni mreži youngCaritas tudi na regijski in lokalni ravni. Začelo se je kakšnih 10 let nazaj, ko se je na Dunaju prvič porodila ideja o vključevanju mladih v aktivnosti Karitas in o projektih, ki bi bili namenjeni prav mladim. Ker se že od začetka delovanja držijo načela, da že v pripravo projekta vključijo tudi mlade, so jih morali najprej poiskati oziroma zasnovati svojo prvo skupino mladih prostovoljcev. Njihovo prvo sodelovanje je bilo z osnovnimi in srednjimi šolami, kjer so stopili v stik z bodočimi prostovoljci. Tudi danes z njimi veliko sodelujejo. Med drugim tudi s Slovensko gimnazijo v Celovcu, s katero so izvedli aktivnost **Klub družabnih čutov**, kjer je 28 dijakov s Slovenske gimnazije v Celovcu sodelovalo v projektu youngCaritas (Mlade Karitas) Koroška in spoznalo več o temi preseljevanja.

Projekt bil izveden od 17. do 19. septembra 2018 v Celovcu, s ciljem spodbuditi čutenje mladih in spodbujati strpnost, spoštovanje ter medkulturno izmenjavo. 28 dijakov zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu je bilo udeleženi na tridnevni program, kjer so se osredotočili na temo azila in migracij. V igri preživetja so imeli priložnost videti, kako je biti begunec. Nazadnje je potekala razburljiva pesniška delavnica. Družba Magdas LOCAL, gostinsko socialno podjetje, v katerem imajo možnost zaposlitve migranti, je bila odgovorna za kosilo v tem tridnevni program. Najstniki so zapustili svoja območja udobja in izostrili svoje čute za druge kulture in ljudi. Spodbujali so se v strpnosti, spoštovanju in medkulturni izmenjavi. V procesu so mladi v različnih situacijah doživeli nekaj novega.

Klub družabnih čutov, sicer del projekta MIND, je bil potovanje, za udeležence polno odkritij in ugotovitev. Tarik – eden od dijakov – je povedal, da je pravkar »spoznal, kako se ljudje počutijo, ko morajo pobegniti iz svojega doma. Pomembno je pomagati beguncem, če imate to možnost.« Udeleženka Valentina je povedala: »Zdaj imam popolnoma drugačno mnenje o beguncih – zdaj jih cenim. Zelo mi je bilo všeč predavanje o poti. Veliko sem se naučila in razširila svoja obzorja.«

»Hkrati pa gre za komunikacijo in izboljšanje socialnih veščin. Ljudje, ki so sposobni komunicirati in se obnašati na primeren način in imajo spretnost razumeti druge, imajo ključno prednost v našem vedno spreminjajočem se, globaliziranem svetu,« sta povedala Valentina in javni uslužbenec Elvis Djonlagić, ki sta bila odgovorna za ta tridnevni program.

na obisku

NA OBISKU PRI RENATI VONČINA, VODITELJICI GORIŠKE OBMOČNE KARITAS

Marjana Plesničar Jezeršek

Tokrat smo se na obisk odpravili k voditeljici Goriške območne karitas ge. **Renati Vončina**, ki je odgovorila na nekaj vprašanj in predstavila **Goriško območno karitas (GOK)**.

Goriška območna karitas (v prostem pogovoru GOK) pokriva veliko območje. Kako je sestavljena in kako deluje?

Ja, GOK pokriva dve dekaniji, goriško in šempetrsko, ter združuje 17 župnijskih in 2 medžupnijski Karitas. Imamo dva centra Karitas, enega v Novi Gorici in enega v Grgarju. V Grgarju se pomoč deli občasno, večino pomoči pa sodelavke in sodelavci Karitas razdelijo po domovih, ker je Goriška karitas območje z veliko starejšimi osebami. V Novi Gorici se delitev pomoči izvaja dvakrat tedensko, poleg tega pa se opravlja tudi pogovor in spremljanje prejemnikov pomoči.

Enkrat mesečno imamo srečanje sodelavk in sodelavcev GOK, ki ga duhovno vodi predsednik GOK g. Cvetko Valič, ki za vsako srečanje pripravi duhovno misel in nas nagovori. Poleg tega se udeležujemo postne in adventne duhovne obnove v Vipavskem Križu, ki že vsa leta teče v organizaciji Škofijske karitas.

Kdo so prosilci pomoči v GOK in ali se število veča?

Prosilci pomoči so družine z velikim številom otrok, posamezniki z nizkimi dohodki, brezdomci in razne skupine, kot so Šent, Ozara in drugi. Trenutno lahko rečem, da število prošelj miruje. Nekateri prosilci si opomorejo in odidejo, pridejo pa novi, tako da se število prejemnikov pomoči ohranja.

Na kakšne načine pomagata otrokom?

Otrokom namenimo pozornost že pri sestavi paketov. Vse, kar se zbere na zbirnih mestih po trgovinah in je primerno za otroke, se tudi razdeli. V Center pride veliko igrač, knjig, oblačil, obutve in opreme za otroke, kar se prav tako razdeli med družine z otroki. Pred novim šolskim letom pa tudi med letom družinam s šolarji razdelimo šolske potrebščine ter zvezke in bone iz akcije Otroci nas potrebujejo.

20 otrok je vključenih v program Posvojitev na razdaljo, s tem da finančni del posvojitve 18 otrok poteka preko Škofijske karitas, posvojitev dveh otrok pa preko GOK. S tem programom otroci od posvojitelja prejemajo mesečno 25 evrov, ki jih porabijo za šolske potrebščine, šolske in obšolske obveznosti. Seveda

na ravni GOK in posameznih ŽK tudi med letom sodelujemo s temi družinami.

V prostorih župnišča v Šempetru med šolskim letom enkrat tedensko izvajamo program Popoldan na Cesti, ki nudi brezplačno učno pomoč in druge dejavnosti za otroke. Takšen program si želimo tudi v drugih krajih ali vsaj v Novi Gorici.

Kaj naredite za starejše na vašem območju?

Vsako leto organiziramo romanje na Brezje. Letos sta na Brezje poromala 2 avtobusa starejših, bolnih in drugače preizkušanih. Po ŽK enkrat letno pripravijo srečanje starejših s sveto mašo, bolniškim mazičenjem in druženjem po maši. Sodelujemo tudi pri svetih mašah v domovih starejših – enkrat, ponekod pa celo dvakrat mesečno. V Novi Gorici se mesečno srečuje medgeneracijska skupina Deteljice, ki je v juniju skupaj s skupino starejših iz ŽK Nova Gorica organizirala romanje na slovensko obalo ter v juliju letovanje za vse generacije. Še nekaj podobnih skupin se srečuje tudi po drugih krajih našega območja.

V Splošni bolnišnici dr. Franca Derganca v Šempetru pri Gorici je že veliko let prepoznavna pomoč sodelavk ŽK pri duhovni oskrbi bolnikov. Tam je sveta maša vsak teden in naše sodelavke gredo v bolnišnico od sobe do sobe ter povabijo k maši, istočasno pa ponudijo tudi pomoč in spremstvo tistim, ki to potrebujejo.

Poleg tega, da vodite GOK, ste tudi sovoditeljica Odbora za materialno pomoč ŠK Koper in članica Tajništva ŠK Koper. Koliko dodatnega dela to pomeni za vas?

Kot sovoditeljica Odbora za materialno pomoč skrbim za naročila iz sredstev ŠK. Z vsako OK/DK se pogovorim o tem, kaj potrebujejo, naročim in poskrbim, da se računi oddajo v računovodstvo ŠK. Poskrbim za gesla, ki so potrebna za oddajo poročil, ter pregledam in potrdim vsa poročila ŽK in MŽK.

V Tajništvu ŠK pa aktivno sodelujem pri sprejemanju načrtov in tekočih predlogov, istočasno pa kot prostovoljka pomagam pri presoji, kaj lahko naredimo prostovoljci in kje so potrebni zaposleni sodelavci. Ob tem naj pripomnim, da je tudi med prostovoljci kar nekaj strokovnih sodelavcev.

Sodelujemo tudi pri različnih drugih projektih, ki se prepletajo med Slovensko in našo Škofijsko karitas, udeležujejo pa se na lokalnem nivoju – to so npr. Kaj je dom?, SOPA, križev pot na Sveto goro ob akciji 40 dni brez alkohola ...

Na Sveti gori je trenutno postavljena razstava Umetniki za Karitas. Kako pri tem pomaga GOK?

Vsako leto imamo na Sveti gori razstavo del iz likovne kolonije Umetniki za karitas. Letos je bilo odprtje razstave 7. julija, ko je likovna dela blagoslovil p. Simon Peter Berlec, ogledate pa si jih lahko vse do

30. septembra ob nedeljah in praznikih, ko tam dežurajo naši sodelavci.

Velik projekt, ki ga vsako leto izpelje GOK, je dobrodelna prireditev Goriška dlan. Nam lahko nekaj poveste o tem?

Goriška dlan je dobrodelna prireditev, ki se izvede vsako leto na drugi petek v oktobru. Udeleži se je toliko obiskovalcev, kot jih sprejme dvorana, to je 960. Gre za organizacijsko obsežen projekt, zato s pripravi začnemo že v mesecu februarju in imamo zanj tudi organizacijsko skupino prostovoljcev. Skupino vodi ga. Julijana Spina, duhovno nit usmerja predsednik GOK g. Cvetko Valič, ostali člani pa so še Mirjam Komjanc, Urška Testen, Damijana Kulot, aranžer, oblikovalka, povezovalca prireditve in jaz.

Prireditev je zelo uspešna, na njej nastopajo solisti, pevski zbori, izvajalci skečev, pevci zabavne glasbe, otroški pevski zbori, plesalci, ansambli in drugi. Letos bomo izvedli že 7. prireditev po vrsti, z izkupičkom pa bomo, tako kot vsako leto, pomagali ljudem v stiski.

Se GOK sooča s kakšnimi težavami? Je delovanje GOK v čem posebno?

Naša težava je prostor. V prostorih Centra Goriške območne Karitas smo podnajemniki podjetja Mercator, d. d. Prostori se prodajajo, in če se bo pojavil resen kupec, smo na cesti.

Kot posebnost lahko navedem, da v delo Centra Karitas vključujemo prostovoljce, ki so prejemniki denarne socialne pomoči in imajo razne omejitve pri delu. To od voditelja zahteva, da jih pri delu vodi in spremlja.

Sodelujete z drugimi organizacijami?

Zelo dobro sodelujemo z ostalimi humanitarnimi organizacijami in društvi v Mestni občini Nova Gorica,

med katerimi bi izpostavila sodelovanje z društvom za pomoč otrokom KID. Dobro sodelujemo tudi s ŠK Gorica Italija in DK Štandrež, predvsem tako, da si med seboj razdelimo material, ki ga ima nekdo preveč ali premalo. Na enak način si pomagamo tudi z vsemi ostalimi DK/OK znotraj ŠK Koper.

Za zaključek bi vas prosila še, da nam poveste, kaj vas nagovarja, da vztrajate pri delu voditeljice GOK.

Ob koncu se zahvaljujem vsem prostovoljcem in prostovoljkam, ki nesebično pomagajo pri uresničevanju vseh naših zastavljenih programov. Istočasno se iskreno zahvaljujem vsem darovalcem in sponzorjem, ki nam s svojimi darovi omogočajo lažje delovanje.

Zavedam se, da nisem popolna, in se vedno znova obračam na našega preljubega Očeta ter se mu izročam v molitvi. Upam, da mi bo pomagal odpreti oči in srce za vse, ki so pomoči potrebni. Vem, da bom pomagala ljudem v stiski, vse dokler mi bo zdravje to dopuščalo, saj mi hvaležen pogled in stisk roke vedno vlije novih moči.

komentar meseca

DOBITI NEKAJ VEČ

Helena Zevnik Rozman

Z zaključkom šole se mnogi starši oddahnejo. Nič več napetosti zaradi šole, popoldanskih aktivnosti in voženj otrok na različne konce. Pa vendar čas počitnic za mnoge starše ni brez skrbi. Vsi pač nimajo dva meseca dopusta ali starših staršev, ki bi varovali otroke v poletnih mesecih. Torej se postavlja vprašanje, kako urediti varstvo za mlajše otroke.

S tem vprašanjem sva se s prihodom prvošolčka v našo družino letos prvič soočila tudi z možem. Kdaj lahko vzameva dopust glede na najino delo v službi, koliko časa želimo preživeti skupaj, usklajevanje s sodelavci ... No, potem je bila rešitev za varstvo še oratorij, pa teden dni počitnic pri sorodnikih ... Še štirinajst dni je ostalo nepokritih. In sem preverjala razne ponudbe počitniškega varstva ter spoznala, da jih je resnično veliko, ki ponujajo najrazličnejše aktivnosti za otroke, predvsem pa so precej drage. Ob tem se mi je postavilo vprašanje, ali je vsaka od teh ponudb primerna za mojega otroka oziroma kaj je tisto, kar želim, da moj otrok v poletnem času pridobi. Zgolj varstvo, zabavo, ali še kaj več?

Ob odhodu prvega avtobusa otrok na Počitnice Biserov sem imela priložnost spregovoriti s starši, ki so pripeljali otroke. Med drugim tudi z rejnico, katere »otroci« pogosto letujejo z nami. Dotaknile so se me njene besede: »Hvala, ker ste tudi letos vzeli mojega fanta. Tako sem vesela, da jih lahko dam na letovanje k vam. Pri vas dobijo nekaj več.« Tudi druga

NE PODLEGAJMO SKUŠNJAVI »UČINKOVIZMA«

papež Frančišek

prevod: s. Leonida Zamuda SL – Vatikan, vir: Vatican news
Nadaljevanje homilije ob odprtju 31. generalnega
zasedanja Caritas Internationalis

Poslušati glas vseh, posebej malih in zadnjih

Za tistega, ki želi prehoditi pot dejavne ljubezni, ponižnost in poslušanje pomenita uho, ki je pripravljeno prisluhniti malim. Poglejmo ponovno prve kristjane: vsi so tiho, da bi prisluhnili Barnabu in Pavlu. Bila sta zadnja prišla, vendar pa so jima pustili, da sta pripovedovala o vsem, kar je Bog storil po njiju (prim. Apd 15,12). Vedno je pomembno poslušati glas vseh, posebej malih in zadnjih. V svetu tisti, ki ima več sredstev, več govori, vendar pa med nami ne sme biti tako, saj se Bog rad razodeva preko malih in zadnjih. In vsakemu pravi, naj na nikogar ne gleda zviška.

Poslušanje konkretnega življenja

In na koncu poslušanje konkretnega življenja: Pavel in Barnaba pripovedujeta o izkušnjah, ne idejah.

mama je sporočila podobno: »Naš fant noče nikamor drugam na letovanje kot le k vam. Pri vas se počuti sprejetega.« Nekaj podobnega berem tudi ob spremljanju drugih počitniških programov Karitas.

Ja, to je tisto, kar starši iščemo. Da otroci dobijo nekaj več. Da otroci ne dobijo zgolj varstva, izobrazbe, veščin, ampak nekaj več, nekaj kar prinese le pristen osebni odnos in zgled dejavne ljubezni.

V tem času smo lahko pozorno spremljali sago o uresničevanju ustavne odločbe, da tudi otroci, ki obiskujejo zasebne šole in vrtce, dobijo enako pravico kot ostali in se jim obiskovanje osnovne šole enako sofinancira. Ob spremljanju vseh sprenevedanj se mi zdi, da na koncu ni šlo več za vprašanje sofinanciranja, ampak bolj za vprašanje, ali lahko starši izberejo otrokom šolo, ki jim bo dala nekaj več, nekaj drugačnega, za kar starši menijo, da je v skladu z njihovimi vrednotami, ali le tisto, kar daje država, v smislu: ne bomo pustili, da boste imeli izbiro, le država je tista, ki lahko poskrbi za vse javne potrebe svojega prebivalstva. O tako opevani svobodni odločitvi pa ni bilo slišati ničesar. Kot da bi pozabili, da imajo v svojem življenju možnost izbire vsi ljudje, ne le nekateri.

Če se vrnem nazaj na počitniške dejavnosti, je tukaj sicer veliko izbire. Vendar je vprašanje, ali je dovolj take ponudbe, ki daje nekaj več in je primerna ter dostopna tudi za družine z manj dohodki in iz ranljivih okolij. In to vprašanje je postavljeno tudi nam, sodelavcem Karitas. Lahko ponudimo ljudem tisto več, kar pričakujejo od nas, v še večjem obsegu in na različnih lokacijah?

To je način, na katerega razločuje Cerkev; ne pred računalnikom, ampak pred stvarnostjo oseb. Osebe pred načrti, s ponižnim pogledom tistega, ki zna v drugih iskati prisotnost Boga, ki ne prebiva v veličini tega, kar počnemo, ampak v majhnosti ubogih, ki jih srečamo. Če ne gledamo neposredno njih, na koncu vedno gledamo same sebe in kako bi jih uporabili za lastno samouveljavljanje.

Karizma celote, dati prostor Besedi

Od ponižnosti poslušanja do poguma odpovedi, vse gre preko karizme celote. V razpravi prve Cerkve namreč vedno prevlada njena enost nad razlikami. Za nikogar niso na prvem mestu lastne prednosti ali strategije, ampak biti in čutiti se Jezusova Cerkev, zbrana okrog Petra, v dejavni ljubezni, ki ne ustvarja uniformiranosti, temveč občestvo. Nihče ni vedel vsega, nihče ni imel karizme celote. To je bistveno, saj ni mogoče delati dobro, ne da bi se imeli resnično radi med seboj. Katera je bila skrivnost tistih kristjanov? Bili so različno občutljivi ter so imeli različne usmeritve, med njimi so bile tudi močne osebnosti, vendar pa je bila tudi moč, da so se medsebojno ljubili v Gospodu. To vidimo pri Jakobu, ki v trenutku, ko predstavlja zaključke, izreče malo svojih besed in veliko navaja Božjo besedo (prim. v. 16–18). Dopusti, da govori Beseda. Medtem ko glasovi hudiča in sveta vodijo k razdeljenosti, glas Dobrega Pastirja tvori eno samo čredo. In tako je skupnost utemeljena na Božji besedi ter ostaja v Njegovi ljubezni.

Ostajati v ljubezni: evharistija in ubogi

»Ostanite v moji ljubezni« (Jn 15,9): to je tisto, po čemer Jezus sprašuje v evangeliju. Kako se to stori? Treba je biti blizu Njega, razlomljenega Kruha. Poma-ga nam, če smo pred tabernakljem in pred mnogimi živimi tabernaklji, ki so ubogi. Evharistija in ubogi, pritrjen tabernakelj in premikajoči se tabernaklji: tam se ostaja v ljubezni in srka miselnost razlomljenega Kruha. Tam se razume »kakor«, o katerem govori Jezus: »Kakor je Oče ljubil mene, sem tudi jaz ljubil vas« (prav tam). In kako je Oče ljubil Jezusa? Tako, da mu je dal vse, da ni ničesar zadržal zase. To izgovarjamo v veroizpovedi: »Bog od Boga, luč od luči«; dal mu je vse. Ko pa se zadržujemo, da bi dali, ko najprej zagovarjamo svoje interese, ne posnemamo Božjega kakor, nismo svobodna in osvobajajoča Cerkev. Jezus pravi, naj ostanemo v Njem, ne v svojih idejah; naj si ne domišljamo, da lahko nadzorujemo in upravljamo; vabi nas, naj zaupamo drugemu in se drugemu darujemo. **Prosimo Gospoda, naj nas osvobodi »učinkovizma«, posvetnosti, prefinjene skušnjave, da bi častili sebe in svoje sposobnosti. Prosimo za milost, da bi sprejeli pot, ki jo nakazuje Božja beseda: ponižnost, občestvo, odpoved.**

ČLOVEK Z VELIKO ZAČETNICO

Helena Zevnik Rozman

»Po sklepu Odbora Republike Slovenije za podelitev državnih priznanj na področju prostovoljstva prejme nagrado Republike Slovenije za prostovoljstvo za leto 2018 prostovoljka Ivanka Šušteršič. Nagrada se Ivanki Šušteršič podeljuje za izjemne dosežke na področju prostovoljstva, njegove promocije in razvoja.«

Tako se je 26. 6. 2019, ko je predsednik Republike Slovenije Borut Pahor priredil sprejem za prejemnike nagrad, v Veliki dvorani Predsedniške palače glasil razglas, kdo prejme državno nagrado za izjemne dosežke na področju prostovoljstva, njegove promocije in razvoja za leto 2018. Najvišja državna priznanja vsako leto podeljuje Odbor Republike Slovenije za podelitev državnih priznanj na področju prostovoljstva.

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je ob tem povedal: »Sprejmite, spoštovani nagrajenci, osebne čestitke. Prav je, da se družba in država enkrat letno zahvali tistim med nami, ki posebej vestno, ne zato, da bi bili nagrajeni, pomagajo ljudem v stiskah. Naj rečem, da je odločitev za prostovoljstvo pomembna za vse

nas, za družbo. Ne samo, da razumemo vrednoto prostovoljnega dela, ampak da z današnjim najvišjim državnim priznanjem spodbudimo vse ljudi plemenitega srca, da to srce še širše odprejo in razmislijo, kako oni lahko pomagajo. Kadar se znajdemo v skupnosti, kjer velja splošno prepričanje, da se lahko zanesemo drug na drugega, takrat je lažje premagovati probleme. V imenu države bi se vam zahvalil za vaše dosežke in vsem, ki sodelujejo z vami. Rad bi navdahnili vse tiste, ki imajo plemenito srce, da na svoj način pomagajo tistim, ki so tako ali drugače v socialni ali drugi stiski. S tem dajo občutek, da smo dobra, povezana skupnost, ki lahko skupaj premaga vse probleme.«

Delo naša sodelavke Ivanke, ki z vsem svojim srcem živi za Karitas in ljudi, ki so potrebni pomoči, od vsega začetka ustanovitve Karitas tako na Slovenski karitas, Škofijski karitas Ljubljana, Župnijski karitas Preska, Zavodu Pelikan Karitas, je nagovorilo člane Odbora. V utemeljitvi za izbor so zapisali:

»Ivanka Šušteršič je svojo življenjsko pot po upokojitvi z delovnega mesta pravnice posvetila prostovoljstvu in delu za ljudi v stiski. Bila je ustanovna članica slovenskega društva Unicef, pomagala je pri organiziranju prostovoljskega dela v Karitas, tako na nacionalni ravni znotraj Slovenske karitas, znotraj Škofijske karitas Ljubljana kot tudi na lokalni ravni znotraj Župnijske karitas Preska, ki jo vodi že od leta 1991. Tako skrbi za delo še vsaj 40 drugih prostovoljcev, ki skupaj skrbijo ne samo za materialno, ampak celostno podporo socialno šibkim in starejšim ljudem. Ivanka Šušteršič je predana prostovoljka za najbolj ranljive skupine prebivalstva. Vsak človek ji je dragocen in ko potrebuje pomoč, pri njej ni vpra-

šanje glede časa. To so lahko začutili že begunci ob begunski krizi v devetdesetih, ko je imel dan včasih premalo ur. Ivanka Šušteršič je pionirka na področju pravnega svetovanja ljudem v stiski. Osebni stik in poslušanje sta njeni odliki, da je lahko uspešno svetovala mnogim ljudem. S svojim pravnim znanjem je v veliko pomoč dobrodelnim organizacijam ob ustanavljanju, odpiranju novih programov. Je človek sodelovanja z ljudmi in organizacijami s ciljem, da lahko pomaga človeku v stiski.»

Podpora h kandidaturi Slovenske karitas je dala tudi Občina Medvode, kjer so zapisali: »Ivanka Šušteršič je človek z veliko začetnico. Prostovoljka, ki že vse od ustanovitve naše občine (in dlje) neutrudno deluje na različnih področjih družbenih dejavnosti, posebej predano na polju socialno-humanitarnih dejavnosti. Brez sence dvoma lahko rečemo, da je gotovo tisti posameznik v naši skupnosti, ki s svojim neutrudnim zgledom pomaga reševati najbolj zahtevne socialne probleme in stiske. V svojem delovanju daleč presega osnovno področje, saj uspe povezati institucije v lokalnem in državnem merilu. Ivanka v svojem delovanju nikoli ne stopa v ospredje, pač pa z njej lastno pokončno držo v diskretni distanci pomaga vsakomur, ki se nanjo obrne.«

V DEOS, d. o. o., PE Center starejših Medvode, pa so zapisali: »Gospa Ivanka Šušteršič je predvsem predana svojemu delu, kar v našem primeru pomeni, da redno prihaja v naš Center, kjer organizira delo prostovoljcev Karitas na področju družabništva. Aktivna je pri zagotavljanju duhovne oskrbe v Centru. Starejšim pomaga z materialno pomočjo ter nanje ne pozabi ob raznih praznikih ... Ponaša se s sočutnostjo, iskrenostjo in predanostjo do drugih.«

Ob prejemu nagrade se je Ivanka spomnila vseh sodelavcev Karitas, s katerimi je sodelovala. Dejala je: »Če ob sebi ne bi imela vseh dobrih sodelavcev, dobrih ljudi in organizacije, vsega tega ne bi zmogla.« Spomnila pa se je vseh ljudi v stiski, ki nam zaupajo svoje probleme, kajti zelo težko je prestopiti prag in prosti za pomoč. Zahvalila se je svojim domačim in dodala: »... in vedno, ko se delo konča, rečemo: Hvala Bogu.«

Ga. Ivanka, hvala, da ste del naše družine Karitas. Hvala za vsa dobra dela, ki ste jih za ljudi v stiski naredili v skoraj 30 letih sodelovanja v Karitas. Ponosni smo na Vas!

koper

SONČNI OBRONKI SLOVENIJE – ROMANJE PRIMORCEV V PREKMURJE

Jožica Ličen

Letos smo se v Škofijski karitas Koper odločili, da bo naše romanje »slovensko« in dva meseca prej kot pretekla leta. Do letos smo v petnajstih letih obiskali države vzhodne, srednje in južne Evrope ter spoznali številna romarska svetišča. K letošnji odločitvi nas je vodila podobna zgodovina pa tudi želja, da bolj spoznamo Prekmurje, ki prav letos praznuje 100 let priključitve matični domovini. In bilo je kaj videti in slišati. Naši trije dnevi so imeli vsebino, za katero je poskrbel generalni vikar naše škofije g. Slavko Rebec ter gospodje duhovniki Franc Prelc, Niko Štrancar in Cvetko Valič. Za tehnično plat je tudi tokrat poskrbel g. Darko iz TA Marco Polo, šofer dvonadstropnega avtobusa pa je srečno prevozil vse kilometre. Dnevi so bili zanimivi, spomini so ostali v srcu, zato le nekaj vsebine:

26. 6. – dan za srečanje med dvema Karitas:

Pri odprtih vratih murskosoboške stolnice so nas pričakali g. škof Peter Štumpf ter predsednik ŠK g. Jože Hozjan in generalni tajnik g. Jožef Kociper. Po sveti maši je bilo predvideno kosilo iz popotne torbe, toda gostoljubni Prekmurci so nam pripravili pravo gostijo. Imeli smo priliko spoznati tudi stiske, s katerimi se pri svojem delu srečujejo, pa njihove programe in prizadevanja za adaptacijo hiše, v kateri bo Materinski dom. Obiskali smo še druge kraje in povsod bili lepo sprejeti. Namestitev in večerjo v hotelu Diana so nam z elementi prekmurske kulture popestrile pevke iz Beltincev.

27. 6. – dan za romanje in molitev: Prvi in najpomembnejši cilj je bila Halasova romarska pot: župnij-

ska cerkev v Črenšovcih; Hotiza – kraj aretacije in mučeniške smrti, križev pot; velika župnijska cerkev in Halasov grob. Sledili so različni ogledi in sveta maša Lendavi.

28. 6. – dan za turizem in dediščino: Pot nas je vodila v Krajinski park Goričko, Ženavlje – pristanek balona, Selo – znamenita rotunda, kjer smo se srečali z našim nekdanjim sodelavcem br. Gregorjem. Sledil je postanek v Bogojini, kjer smo občudovali cerkev našega arhitekta Plečnika. Prava poslastica je bil postanek v tropskem parku v Dubrovniku, kjer so nas očarale orhideje. Sklep vsega našega romanja pa je

bila sveta maša v Turnišču, glavnem romarskem središču škofije.

Ob koncu hvala vsem in vsakemu posebej. Okusiti prekmursko gostoljubnost je prava šola za vse tiste, ki marsikaj naredimo po instant varianti. Prekmurci, hvala in Boug plati.

UMETNIKI ZA KARITAS NA SVETI GORI IN V TINJAH NA KOROŠKEM

Jožica Ličen

Razstave Umetniki za Karitas potujejo. Z deli, ki so pod geslom »Polno prgišče lepote« lani avgusta nastala na Sinjem vrhu nad Ajdovščino, smo v tem času obiskali Koper, Vipavo, Celje, Gorico, Ljubljano, Trst, Bruselj, Škofjo Loko, Mursko Soboto, čez poletje pa so se slike razdelile na tri dele: ena tretjina jih je postavljenih v Frančiškovi dvorani na Sveti Gori nad Novo Gorico, druga v Katoliškem domu prosvete Sodalitas v Tinjah na Koroškem, več kot tretjina pa jih je že našlo novega lastnika.

V nedeljo, 7. julija, je bilo odprtje razstave v Frančiškovi dvorani na Sveti Gori, kjer nas je s pesmijo obogatil pevski zbor župnije Vipavski Križ pod vodstvom ge. Martine. Ga. Ivica, voditeljica Župnijske karitas Otlica, je srčno prebrala svojo pesem, ki jo je napisala prav v ta namen in je bila tudi uglasbena. Prisotne je pozdravila ga. Renata, voditeljica Goriške območne karitas. Razstavo je odprl in tudi blagoslovil rektor s Svete Gore p. Simon Peter. Sama pa sem predstavila pot Umetnikov za Karitas od leta 1995 dalje, ki zajema 1881 imen avtorjev, 2.860 slik in 320 razstav. Dela bodo na ogled do konca septembra.

V ponedeljek, 8. julija, pa je bilo odprtje razstave v Katoliškem domu prosvete Sodalitas v Tinjah na avstrijskem Koroškem. Odprtje razstave je sovpadalo s seminarjem psihologov iz širšega evropskega prostora, kar je prisotnim pokazalo novo dimenzijo Karitas.

Sam projekt in avtorje sva predstavili skupaj z našo likovno kritičarko go. Anamarijo. Gospodična iz Romunije, ki biva v domu, je razstavo pospremila z doživeto klavirsko spremljavo, gospodična Tina pa je s Cankarjevim besedilom iz Kurenta, ki opeva lepoto Slovenije, mnogim približala našega pesnika in našo deželo. G. Jože Kopeinig, direktor doma Sodalitas, je s prevodom vsega povedanega in tudi s svojimi besedami ob odprtju razstave predvsem pokazal, kaj premore umetnost in dobrotelost. Še posebej smo bili veseli obiska direktorja Koroške Karitas g. Jožeta Marketza, s katerim smo v pogovoru primerjali način njihovega in našega delovanja. Razstava bo v Tinjah do 9. avgusta, nakar bo 13. avgusta odprtje v Grošljevski galeriji na Prevaljah.

Ljubljana

KARITAS ROVTE PRAZNUJE ČETRTO STOLETJE

Metka Bogataj, foto: Peter Hladnik

Zadnji majski dan je bil za rovtarsko Karitas sila pomemben datum. Pred natanko 25 leti se je namreč z romanjem bolnikov in invalidov na Brezje pričelo delovanje župnijske Karitas. Počasi se je dejavnost začela širiti in zajemati tudi druga področja. Pohvalno je, da je v njihovi sredi kar nekaj moških članov. Udeležujejo se raznih dobrotelnih akcij, za duhovno rast pa skrbijo predvsem na različnih srečanjih, posvetih in izobraževanjih.

V soboto je bil tako še posebno lep, s soncem v naravi in v srcih prisotnih obsijan dan. Za 25 let Kari-

tas je namreč župnijsko slovesnost s svojim obiskom počastil ljubljanski nadškof in metropolit Stanislav Zore in daroval mašo ter udeležence tudi nagovoril. V uvodnem pozdravu je izrekel zahvalo za neumorno delo. Spodbudil je člane z nagovorom, da je treba razmišljati tudi o osebnem karitativnem delu v vsakdanjem življenju. Ne smemo biti zadovoljni samo s tem, da sodelujemo v uspešni karitativni skupnosti, temveč je pomembno delo vsakega posameznika tudi izven skupnosti. Bili naj bi zvesti oznanjevalci evangelija. Pomoči potrebnim se pomaga materialno, finančno, z besedo, razumevanjem in sočutjem, ostalim ljudem pa je treba biti oznanjevalec Božje besede in evangelija. To pa smo lahko le, če zvesto sledimo Jezusovim besedam: »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.«

Sveti maši je sledilo prijetno druženje ob prigrizku. Kratek kulturni program so popestrile izvrstne pevke, ki slišijo na ime Rozalije. Njihovi ubrani in nežni glasovi so pobožali ušesa poslušalcev. Posebej pohvalno je, da so se vabilu odzvali tudi gostje od drugod, poleg škofa tudi tajnik škofijske Karitas Jože Kern ter predsednik KS Rovte Viktor Trček. Oba sta prisotnim izrekla pozdrave in čestitke ob jubileju ter spodbudo za nadaljnje dobrotno delo. Svojo odsotnost sta zaradi zadržanosti opravičila župan Berto Menard, ki je vedno podpiral njihovo delo, ter sedanji tajnik rovtarskega Karitas Jože Cigale – oba so zadržale službene obveznosti. Posebej veselo je bilo, ker se je po bolezenskih težavah slovesnosti udeležil gotovo najbolj zaslužni član in neumorni sodelavec Hieronim Kavčič, ki mu pravimo kar Ronko. Prav on je bil gonilna sila in je za svoje delo prejel številne stiske rok in čestitke ter besede zahvale. V prijetnem vzdušju se je srečanje zaključilo in Karitas Rovte pogumno stopa v 26. leto delovanja s še več moči, cilji in duhovne podpore. Čestitamo jim tudi vsi, ki jih pri delu podpiramo ter spodbujamo.

DELOVNO-PRIJATELJSKI TABOR V BOSNI

Marko Mohor Stegnar

Dijaki Škofijske klasične gimnazije (Zavoda sv. Stanislava) so se letos že dvaindvajsetič odpravili na poletni delovno-prijateljski tabor v Bosno in Hercegovino. Že peto leto smo bili v Jelahu, kjer skupaj z domačo mladino pomagamo socialno šibkejšim družinam in ostarelim. Letos smo s svojim delom in sredstvi Škofijske karitas Ljubljana pomagali trem družinam.

12

Vtisi ene izmed udeleženk:

Po prvem tednu poletnih počitnic se je naša nestrpno pričakovana odprava v Bosno pričela. S kombijem smo krenili na dolgo pot proti vasi Jelah. Ob prihodu so nas toplo sprejeli domačini in tamkajšnji župnik.

Ker smo prispeli nekoliko kasneje, so nas takoj postregli z odlično večerjo. V Jelahu smo ostali cel teden. Pomagali smo pri pospravljanju, kuhanju, betoniranju, zlaganju lesa in opek ter ostalem delu, ki je bilo potrebno. Ob vsakem premoru od dela so nas domačini postregli s številnimi jedmi in kavo. Pri njih smo imeli tudi kosilo, kjer nikoli niso manjkali čevapčiči. Bili so zelo prijazni in veseli vsake malenkosti, ki smo jo naredili. Po celem tednu smo bili že precej utrujeni, saj vsakodnevno delo na soncu ni bilo tako enostavno. Ob večernih urah smo se zopet zbrali vsi skupaj, imeli večerjo in se družili pozno v noč. Preden smo odšli vsak k svoji družini, pri kateri smo prenočevali, smo v cerkvi skupaj zapeli še nekaj pesmi in se Bogu zahvalili za lepo preživet dan. Zadnji dan smo se s težkim srcem poslovili od vseh, s katerimi smo preživeli ta teden, in se jim hkrati tudi mi zahvalili za vso pozornost, ki so nam jo posvetili, ter vse lepe trenutke, ki nam bodo ostali v spominu.

Pot nas je naslednje štiri dni vodila po Sarajevu, Mostarju, Medžugorju in Zadrju, kjer smo se sprehajali po ulicah, polnih turistov, in si ogledali najlepše

znamenitosti mest. Imeli smo tudi prosti čas, ki smo ga izkoristili za druženje po mestu, ob kavici ali sladoledu. V zadnjih dveh dneh smo si privoščili osvežitev v Dalmaciji, kjer se je naša pot kmalu obrnila nazaj domov.

Tabor v Bosni je vsem prinesel novo izkušnjo, ki jo bomo zagotovo še dolgo z navdušenjem pripovedovali. Videli smo veliko novega in se ob marsičem tudi zamislili – predvsem ob ljudeh, ki živijo v težkih in skromnih razmerah, a so kljub temu najbolj veseli in hvaležni že samo za obisk in kratek pogovor. S svojo odprtostjo so nam polepšali marsikateri dan in upam, da se kmalu zopet srečamo.

Dolores Kralj, dijakinja Škofijske klasične gimnazije

IZ OREHA SMO NAREDILI IGRAČKO

Ladka Hunjet

Jubilejni 30. poletni tabor za slepe in slabovidne Slovenije je potekal od 30. 6. do 7. 7. 2019. Že drugič smo bivali v Osnovni šoli Janeza Kuharja Razkrižje. Bilo nas je 30 udeležencev in naših spremljevalcev. Tudi ta tabor nas je zelo obogatil, spoznali smo zanimive kraje in ljudi ter se telesno in duhovno okrepili.

Obiskali smo turistično kmetijo Vrbnjak, kjer smo se vozili s kočijo, jahali na zelo krotki in prijazni kobili, v hlevu pobožali konje in si ogledali svinjak. Videli smo tudi rjavo račjo družino in izvedeli, da je zelo koristna, saj ji gredo v slast polži.

Z duhovitim vodičem Srečkom smo si ogledali Ljutomer, središče Prlekije. Začeli smo v parku, kjer je leta 1868 potekal prvi slovenski tabor. Nato smo se sprehodili po dveh od štirih zanimivih trgov in si med drugim ogledali doprsni kip znamenitega jezikoslovca in rektorja dunajske univerze dr. Franca Miklošiča ter župnijsko cerkev svetega Janeza Krstnika, ki ima zelo burno zgodovino. Na Srečkovem domu smo si ogledali Kmečki muzej z etnološko zbirko njegove rodbine. V Ljutomeru smo obiskali še muzej Ljutomerski kasač. Na tem območju organizirana skrb za dirkalne konje poteka že od leta 1875 in tradicija se je ohranila do danes. V muzeju je predstavljenih 25 rejskih in tekmovalskih družin, ki so s konjerejo povezane že vrsto let. Lahko smo potipali, kako se je od pradavnine do danes razvijala ta plemenita žival. Sprehodili smo se še po hipodromu.

V Razkrižju smo spoznali tudi staro naselbino, ki je bila poseljena že v bakreni dobi, okrog 3.500 let pred Kristusom. Uporabne predmete tistega časa so odkrila izkopavanja v letih od 1979 do 1984. Domačini so nam nadvse zanimivo predstavili življenje, keramično posodo, orodja, bivališče in prehrano tistega davnega časa.

Blizu župnijske cerkve smo si ogledali Slomškov mlin. Ime nosi po tem, ker so bili okrog 30 let njegovi lastniki iz Slomškovega rodu. Kasneje se je zamenjalo več lastnikov in je bil mlin že na tem, da propade. Pred osmimi leti ga je prevzel Anglež Paul. Z obnovenimi deli mlinu vrača življenje.

Četrtkovo dopoldne smo posvetili ročnim spretnostim. V Rokodelskem centru Marianuma v Veržaju smo sedli za lončarsko vreteno. Vsak je dobil v roke kepo glin in pod vodstvom lončarske umetnice Urše so nastale prav lepe posodice, ki smo jih sami ali ob pomoči spremljevalcev tudi pobarvali. Nato pa je vsak dobil v roke še oreh. S pomočjo navodil in spretnih rok voditeljice Branke smo s posebno pripravo izdoblili njegovo jedrce in vse lesene delčke.

Nato smo dodali leseno paličico, deščico in vrvico. Končni izdelek je bila igračka, ki spominja na helikopter. Ko potegnemo za vrvico, se začne vrteti deščica, ki je na vrhu oreha.

Imeli smo tudi zelo zanimive goste. Med nas je prišel župnik Srečko, ki nam je predstavil svojo življenjsko pot, ki je bila prva desetletja zelo povezana z lesarsko stroko. Bil je celo profesor na lesni šoli, a Gospod ga je vztrajno vabil v duhovni poklic. Spregovoril nam je o več zelo lepih doživetjih, ki so utrjevala njegovo vero. Z veseljem je duhovnik. Z njim smo obhajali sveto mašo in jo namenili za pokojne udeležence tabora.

Eno dopoldne je bila z nami s. Marija iz Beltincev. Skoraj 40 let je živela in delala s staroselkami Dugri Garasija na severu Gudžarata v Indiji. Pomagala je tem zelo zapostavljenim ženam, da bi spoznale svojo vrednost. Njene bogate izkušnje, predstavljene v kratkih zgodbah, so bile nagrajene tako v Gudžaratu kot v Sloveniji. Tudi mi smo prisluhnili nekaterim zelo lepim zapisom.

Dva večera sta nam zelo polepšali glasbeni skupini: tamburaška skupina Bisernica in Marko banda. Še mi smo zapeli in zaplesali. Za naše dodatno veselje so poskrbeli člani skupine Marko banda, saj so nam velikodušno dovolili, da smo lahko potipali približno 100 kilogramov težke in s 135 strunami preprede cimbale, klarinet, kontrabas in violino.

Vsako jutro smo pričeli s hvalnicami, se v molitvi umirili in povezali z Bogom. Skupaj z domačini smo se v župnijski cerkvi sv. Janeza Nepomuka v nedeljo udeležili svete maše, ki jo je vodil župnik Franc. Ob evangelijskem odlomku, da je žetev velika, delavcev pa malo, je bila osrednja misel pridige namenjena letošnjim šestim novomašnikom in duhovniškemu poklicu. Tudi tokrat je naša Danijela prebrala obe berili v brajci.

Zjutraj smo tudi telovadili in tri popoldneve namenili kopanju v bazenih. V sončnem sobotnem dopoldnevu smo skupaj z oratorijskimi animatorji Tejo, Žanom in Vitom prehodili pot skozi večino vasi, ki spadajo v občino Razkrižje, mimo urejenih hiš, potokov, sadov-

njakov, vinogradov do vrha griča najvišje ležeče vasi Šprinc, kjer je postavljena tudi lepa kapelica. Po kratkem počitku smo hojo nadaljevali do kmetije Krampač in tam preskusili več njihovih odličnih belih vin.

Tabor se je hitro iztekel. Na zaključnem krogu smo si izmenjali vtise in spoznanja. Prisrčno se zahvaljuje Škofijski karitas Ljubljana, organizatorjema Primožu Ogrinu in Tini Kerin za pripravo in uspešno izvedbo tabora, vodstvu šole, kjer smo bivali, vsem spremljevalkam in spremljevalcem za njihovo nesebično pomoč ter vsem, ki so nam kakor koli polepšali dneve tabora.

14

DELOVNI IN ŽIVLJENJSKI PROSTOR

Alenka Petek

Junjsko srečanje z dr. Stankom Gerjoljem

Najprej smo se posvetili našim dejavnostim od zadnjega srečanja: kaj smo novega doživeli, kaj smo se od našega izobraževanja naučili, v kakšnih situacijah sedaj reagiramo drugače kot bi sicer. Nekateri so imeli težke preizkušnje, spet drugim je bilo lažje. Nekateri udeleženci skupine so se upokojili, nekateri so imeli zdravstvene težave. Pri nekaterih so zboleli njihovi bližnji, spet tretji so se spopadali z izgubami. Nekaterim pa je seveda uspelo brez prevelikih naporov in težav preživeti mesece od zadnjega srečanja. Vsak je doživel nekaj svojega, posebnega, in se s tem tudi spopadal na sebi primeren način.

Kot smo že večkrat spoznali, so odnosi sestavni del naših življenj. Tako doma, med prijatelji kot v službi. Zelo pomemben je tudi naš odnos do samega sebe. Najprej se moramo naučiti spoštovati in imeti radi sebe. Spoštovanje je zelo pomembno za vsakogar. Je sprejemati sebe in druge takšne, kot so, ter jim stati ob strani v njihovi drugačnosti. To lahko storimo šele takrat, ko spoštujemo sebe.

Življenje danes je stresno, naporno, polno obveznosti. Vsi dogodki in spremembe, ki povsem spontano vstopijo v naša življenja, spremenijo naš življenjski ritem, in to vpliva tudi na naše medsebojne odnose. Človek je socialno bitje in za svoj obstoj potrebuje odnose z drugimi ljudmi. Nemalokrat pa v odnosih delamo razlike med različnimi skupinami ljudi. Do nadrejenih, sodelavcev smo običajno prijazni. Prav tako do mimoidočega,

ki nas vpraša za pot. Ta prijaznost in ustrežljivost pa doma pogosto izgine.

Vse frustracije, ki smo jih doživeli na delovnem mestu, pridejo doma na plano. Na partnerja in otroke stresamo potlačeno jezo, ki je nismo izrazili v službi. V službi imamo višji prag tolerance kot doma. Negativna čustva, zamere, jeza, ki se vsakodnevno kopičijo v nas, vplivajo tudi na naše zdravje. Zanj je pomembno, da znamo svoja čustva kontrolirati. V življenju imajo vedno izbiro, ali se bomo na določeno situacijo odzvali mirno ali pa bomo izbruhnili kot vulkan.

Tokratno izobraževanje nas je naučilo, da se moramo s težavami spopadati sproti. Da se ne obremenjujemo na zalogo ter s stvarmi, ki niso naše. Težko je sprejeti stvari takšne, kot so, če veš, da z drugačnim ravnanjem do njih sploh ne bi prišlo.

Včasih se nam dogaja, da s svojimi predvidevanji druge omejujemo in imamo njihove poti za napačne. Pomembno je, da čeprav bi mi v določeni situaciji storili drugače, to ne pomeni, da je naša pot pravilna, partnerjeva pa napačna. Če je nekaj z našega vidika narobe, še ne pomeni, da je narobe tudi za drugega. On ima svojo pot, po kateri bo prišel do cilja. Njegova dejanja niso nujno takšna, kot bi bila naša, pa bo kljub temu prišel na cilj, čeprav bo njegova pot bolj ovinkasta in bo na njej več preizkušenj, kot bi jih bilo na naši. Zato je pomembno, da ko se nekaj odvija drugače od naših pričakovanj, na partnerja ne izvajamo pritiska. S tem, ko mu dopustimo možnost, da pot izbere sam, in ga pri tem ne obsojamo, storimo največ.

V drugem delu smo dobili za nalogo narisati drevesa za družinske člane, za službo in za svoj prosti čas in hobijske. Seveda nismo smeli izpustiti sebe. Tudi tokrat smo se pri risanju zelo potrudili. Sledile so razlage risb. Ponekod so se pojavila prevelika pričakovanja do samega sebe ali pa do družinskih članov. Pokazalo se je, da otrokom še vedno ne dovolimo njihovega življenja, da bi jim lahko dali malo več prostora in

svobode. Spet drugje smo ugotovili, da je med družinskimi člani pomanjkljiva komunikacija. Nekateri so ugotovili, da se še vedno ne poznajo dobro, da nimajo dobrega pogleda vase, ali pa so ugotovili, da se dobro poznajo in da njihova dejanja obrodijo in prinašajo sadove. Nekateri pa še vedno ukvarjajo z dejanji iz preteklosti in jih je strah pred prihodnostjo.

V življenju vsakega posameznika je zelo pomembno, da si zna razporediti čas. Potrebujemo čas za delo, čas za odnose ter čas zase in za hobi-je. Ni vedno najbolj dobro, da se vse preveč prepleta in da si znotraj teh kategorij ne postavimo meje. Velikokrat se nam dogaja, da si prosti čas spremenimo v obvezo. Če si pri dejavnostih, ki jih opravljamo v prostem času, postavimo cilj, ki ga moramo doseči, to ni več prosti čas, ampak obveza. Obveza nas priganja in postaja delo. Z dejavnostmi v prostem času pa se ne smemo obremenjevati, voditi nas mora občutek, da lahko z njimi kadarkoli prenehamo. Zanje si postavimo takšne cilje, ki jih lahko prilagajamo in nas ne razočarajo. Ko imamo prosti čas, si ne smemo očitati, da bi v tem času lahko počeli kaj bolj koristnega. Ko ga izkoristimo, ne smemo imeti slabega občutka in slabe vesti.

V tretjem delu je sledila sv. maša, ki se je navezala na naše celotno delo. Prebrali smo priliko o babilonskem stolpu, ki je znamenje za sebičnost, egoizem, izgubo občutka za sočloveka. Ko se stolp začne rušiti, se jeziki pomešajo. Vsak govori svoj materni jezik, zato se ljudje ne razumejo. Prihaja do konfliktov. Materni jezik naj bi se govoril takrat, ko se ni treba pretvarjati in ozirati na to, kaj bodo rekli drugi.

Sledilo je izročanje naših težav Bogu ter prošnja za pomoč pri razrešitvi le-teh. Obhajilo pod obema podobama nas je navdalo z vero, da v svojih težavah, delu in prostem času nismo sami. Vedno lahko računamo na Boga in njegovo pomoč.

MEDGENERACIJSKI TABOR V DOMU SV. LENARTA

Polona Šporin

V času od ponedeljka, 17. 6., do srede, 19. 6. 2019, je v Domu sv. Lenarta potekal medgeneracijski tabor, ki ga v že osmo leto zapored pripravljajo v sodelovanju z Dijaškim domom Antona Martina Slomška iz Maribora. Tabora se je udeležilo 7 dijakov, ki jih je spremljal vzgojitelj prof. Gregor Rusjan.

Koncept tabora temelji na pogovoru in druženju ob različnih večinoma preprostih, a prijetnih aktivnostih. Prvi dan tabora so dijaki predstavili življenje v dijaškemu domu – urnik in pristočasne aktivnosti, ki jih imajo na voljo, ter se družili na plesnih vajah. Drugo jutro so se udeležili skupne telovadbe, ki jo za stanovalce redno pripravlja fizioterapevtka, nato pa so se pomerili v družabnih igrah – človek, ne jezi se, in metanje v pisane žepke. Popoldne so preživeli ob sladolednem pikniku, kartanje in pikadu. Prav vse aktivnosti je spremljala predvsem domača in duhovno-ritmična glasba, saj je

dijak Timotej dober harmonikar, vzgojitelj Gregor kitarrist, med udeleženkami pa je bilo več izvrstnih pevk. V sredo dopoldne smo druženje zaključili v domski kapeli. Sv. mašo je ob somaševanju duhovnikov/škofov, ki bivajo v Domu, daroval vikar dr. Ivan Štuhec.

Stanovalcem je bila razigrana mladostniška družba zelo všeč in si tudi v prihodnje želijo takšnih dogodkov.

Tudi večere so dijaki in vzgojitelj preživeli pestro. Prvi dan so si v družbi uglednega mariborskega zgodovinarja Aleša Ariha ogledali Štupičevo vilo na Zavrhu, v torek pa uživali v kinu.

Vtisi udeležencev:

Že osmo leto se rad z našimi dijaki vračam v Dom sv. Lenarta, kjer nas vedno lepo sprejmejo. Posebej lepo je videti, da so v času, ko velik del življenja mladih okupirajo telefoni in tablice, nekateri mladi pripravljeni svojo energijo vložiti v medgeneracijsko druženje. (vzgojitelj Gregor)

Vedno znova se vsako leto z veseljem odpravim v Dom sv. Lenarta, saj vedno dobim pozitivno povratno informacijo. Poleg tega se naučim kaj novega, nudi pogovor ... Vedno sem odšla z lepimi spomini. (Eva)

Čas, ki sem ga preživela tukaj v domu starostnikov, se mi je zdel zelo poučen. Sedaj imam še več občutka za to, kako pomembna je v resnici družina. Zelo pomembno je ljubiti, ker bomo le tako v resnici lahko tudi sami ljubljeni. Spoznala sem, da je zelo pomembna volja do življenja, saj se le z njo lahko prebijem do višjih ciljev, ki smo si jih postavili. Z močno voljo lahko dosežemo ogromno. (Zala)

Ta izkušnja me bo bogatila vse življenje. (Miha)

Tabor v Lenartu je bil zame ena prijetna izkušnja. Obdana sem bila s starejšimi, ki so v svojem življenju pridobili mnogo izkušenj in znanja, ki ga lahko prenesemo na nas mlade. Spoznala sem, kaj pomeni biti potrpežljiv, sočuten, razumljiv in prijazen. Vsaka storjena stvar mi je bila poplačana z nasmehom in hvaležnostjo iz srca. (Anamarija)

Vem, da starostnikom veliko pomeni pogovor, zato ima tisto malo mojega časa z njimi prav posebno vrednost. (Sara)

Najbolj me je navdušilo, kako malo je potrebno, da so starejši ljudje dobre volje in se veselijo. Posebej mi je v spominu ostal ples, kjer so se zelo vživeli. (Timotej)

TRADICIONALNI POLETNI PIKNIK

Polona Šporin

V Domu sv. Lenarta na pragu poletja že tradicionalno v spomin na položitev temeljnega kamna za Dom pripravimo piknik, na katerem se zberemo stanovalci, njihovi svojci in prijatelji ter zaposleni. Prijetno se je povесeliti in družiti pred odhodom na zaslužene počitnice in težko pričakovani dopust. Piknik smo tudi letos popestrili s kulturnim programom, v katerem je nastopil domski pevski zbor, ki že nekaj let uspešno vadi in prepeva pod skrbnim vodstvom zdravstvenega tehnika Žana Jerenka, Slovenskogoriški pihalni orkester MOL Lenart in plesalci iz plesna sekcija KD Delavec, ki so predstavili štiri srednjeveške ples. V prvem delu je bil najprej na vrsti ples Couranta in Branle, ki spadata med okrogle ples. V drugem delu nastopa so zaplesali Dafne, ki velja za enega hitrejših in poskočnejših plesov, ter ples Pavana, ki ga drugače imenujemo tudi Pavji ples in so ga na gradovih v 15. in 16. stoletju plesali kot predstavitveni in otvoritveni ples. Plesalci so oblečeni v kostume iz konca 15. in začetka 16. stoletja. Ženske in moške obleke sledijo modi angleškega dvora, nekaj malega italijanske renesanse in nemške tradicije. Kostumi so sešiti iz bogatih vzorčastih brokatnih in žametnih materialov, okrašeni s čipkami, trakovi in vezeninami.

Stanovalce Doma sv. Lenarta slovenskogoriški godbeniki vsako leto 1. maja pozdravijo z budnico, redno se udeležujejo vseh območnih in medobmočnih srečanj pihalnih orkestrrov, od koder prinašajo številne nagrade in priznanja, nastopajo tudi v tujini. Na leto imajo okoli 50 nastopov. Na pikniku so nas ogreli z venčkom poskočnih domačih skladb.

V avli se je s svojo ponudbo in programom predstavil Center za krepitev zdravja, ki deluje v okviru Zdravstvenega doma v Lenartu.

Tombola je vsako leto prijeten del prireditve. Stanovalci so tudi letos ob pomoči in v organizaciji delovne terapevtke pripravili tombolo, kjer je prav vsaka srečka zadela. Večino dobitkov so stanovalci v okviru aktivnosti delovne terapije izdelali sami.

Druženje smo nadaljevali s plesom ob igranju Dua Capuccino.

Zbrane je pozdravil in nagovoril direktor Zlatko Gričnik, ki je poudaril, da je tudi takšno druženje ena izmed priložnosti za ohranjanje in poglobljanje medsebojnih odnosov. Je vložek h graditvi domačnosti in sprejetosti, kljub različnostim, ki jih vsakdo ima. Za dosega tega ni treba veliko, potrebne so malenkosti, kot so nasmeh, prijazen pogled, prisrčen in iskren pozdrav, prijazna prošnja ali zahvala. Vse to so drobci, ki gradijo veličino dneva in tako omogočajo, da postaja sleherni dan najlepši, kljub hudi »nevihti«, ki se lahko občasno razbesni nad »glavami«, ki skupaj bivajo, delajo in se družijo.

Domači, prijatelji, prijetna glasba, sproščeno druženje in dobra pogostitev so pričarali lepo poletno vzdušje ter ustvarili lepe spomine. Niti dež, ki je lil kot iz škafe, ni pokvaril dobrega namena in vzdušja.

POLETNE AKTIVNOSTI V DOMU DANIJELA HALASA

Natalija Ritlop

Takoj ko so se pojavili prvi poletni sončni žarki, smo v Domu Danijela Halasa začeli s poletnimi aktivnostmi, ki jih čez zimo vsi nestrpnostno pričakujemo. Pozimi potekajo aktivnosti druženja v domu, in ker so zime ponavadi precej dolge in mrzle, komaj čakamo toplejše sončne dni, ko lahko gremo s stanovalci na sprehode, da se naužijejo svežega zraka in toplega sonca. Zato smo letos ob prvem sončnem popoldnevu pred domom pripravili langaš party. Bilo je tako vroče, da smo morali iskati senco, kjer smo se hladili. Ob prijetnih dišavah langaša smo prepevali, pili sok, poslušali petje ptic in se pogovarjali.

Nekaj dni za piknikom je sledil še en, tokrat sladoledni piknik z otroki iz bližnjega vrtca. Vsaka skupina se je predstavila s svojo točko, ob koncu pa je sledilo sladkanje s sladoledom in druženje. Veselimo se septembra, ko bodo spet prišli najmlajši in nas razveselili s svojimi nastopi.

Vsak dan se tudi v poletnem času trudimo in vzdržujemo kondicijo na različnih skupinskih vajah v delovni terapiji. Tako izvajamo vaje za krepitev mišic rok in nog. Skupinska telovadba poteka tudi na varovanem oddelku, kjer uporabljamo različne pripomočke, da vaje popestrimo.

Omamne dišave sivke so nas spodbudile k temu, da smo izvedli sivkino delavnico, kjer smo porezali cvetove, jih prebrali, naredili šopke. Iz preostalih cvetov pa smo izdelali sivkine vrečice.

Ob še enem sladolednem pikniku nam je zapela domska pevska skupina. Izbrali so vsem poznane pesmi, tako da so prepevali vsi stanovalci. Sledila je zabava ob glasbi in sladoledu.

Julijski dopoldan sta nas razveselili in popestrili Renata Krajnc Čavničar in Polona Šporin. Ob fotografijah in z besedo sta predstavili ekumenski obisk papeža Frančiška v Skopju. Skozi svoje besede in slike sta nas popeljali v dogajanje, ki sta ga doživeli ob papeževem obisku.

Še več kot mesec dni poletja nas čaka, zato bomo izvedli še več zanimivih aktivnosti, povezanih s poletjem, in stanovalcem omogočili, da občutijo veselje ob poletnih mesecih.

KONTINGENT POMOČI ZA SRBIJO

Darko Bračun

Nadškofijska karitas Maribor je v okviru postne akcije **Ne pozabimo** v začetku julija odposlala kontingent pomoči socialno najbolj ogroženim na področju jugovzhodne Evrope. Tokratna humanitarna pomoč je bila namenjena najbolj ogroženim v Aleksincu in njegovi okolici. Vsebovala je 435 paketov različne humanitarne pomoči: rabljena oblačila, higienske potrebščine ... Skupno je bilo odposlanih 21.630 različnih kosov oz. 4,4 t humanitarne pomoči.

Del humanitarne pomoči bo po dogovoru z Mestno občino Maribor dostavljen glede na potrebe: po sodelavcih in prostovoljcih Caritas Aleksinac bo namenjen tudi najbolj ogroženim po poplavih v Kraljevu.

Kontingentu se je pridružil tudi Rdeči križ Slovenije, Območno združenje Maribor, s paleto higienskih potrebščin (skupaj 1.974 kosov), ki bo dostavljena na Crveni krst Kraljevo.

ново mesto

SREČANJE BOLNIKOV IN OSTARELIH

Marija Pugelj

Sodelavke Župnijske karitas Novo mesto – sv. Janez smo na praznik Gospodovega vnebohoda povabile bolne in ostarele k sv. maši. Še posebej smo vabili tistih, ki zaradi različnih razlogov ne morejo redno prihajati v župnijsko cerkev.

Sv. maša je bila lepo obiskana, saj povabimo vse župljane in tudi otroke. Maševal je generalni vikar novomeške škofije Božidar Metelko, somaševala sta Jože Ovniček in domači župnik Miro Virant. G. Metelko je poudaril, da smo se zbrali prav na veličastni praznik Gospodovega vnebohoda. Praznik nam pove, da nam vstali Gospod pripravlja prostor v nebesih. Istočasno nam pove, da nismo ostali sami, je Jezus še vedno z nami pri vsaki evharistični daritvi. Starejši so bili povabljeni k prejemu bolniškega maziljenja. Pred podelitvijo je mašnik lepo opisal in poudaril pomen tega zakramenta, ki je zakrament za zdravje. Med sv. mašo je prepeval otroški pevski zbor pod vodstvom Žive Blažič.

Druženje smo nadaljevali v bližnjem gostišču. Otroški pevski zbor se je predstavil tudi tam. Otroci starejšim zelo polepšajo vsako srečanje. Sodelavke Karitas smo bile vesele, ko smo opazovale zadovoljne, nasmejane in srečne obraze starejših. Starejši radi obujajo spomine na minule dogodke in srečanja. Tudi za nas, ki srečanje pripravimo, je to posebej bogat dan, zadovoljni obrazi pa najlepša zahvala za ves trud, ki smo ga vložile. Bogu hvala za vse dobro in lepo, kar smo danes prejeli drug od drugega.

ODRINIMO V SOČO

Jasmina Krašna

Leto je naokrog, na vrata je potrkalo poletje in Dom Karitas Soča je ponovno oživel. 1. julij je dan, ko pred domom prvič vidim in spoznam svoja »dekleta in fante« skupine starejši sodelavci Karitas z družinami. Ne morem mimo dejstva, da me vsaka skupina vedno preseneti. Spoznavni večer prinese oziroma rahlo odpre vrata vsakega posameznika, vrata v njegovo srce in dušo. Že prvi večer spoznaš, da ima vsak naš sodelavec svojo zgodbo, svoje rane in svoj razlog, da je del mreže Karitas, predvsem pa spoznaš, da bo vsak posameznik v teh dneh del tvoje/moje »soške družine«. Ja, tale misel »del družine« mi je prav všeč. Zakaj? Ne vem, mogoče ker ti vsak da občutek, da te sprejema, da je hvaležen za dni, ki jih bo preživel v tvoji in družbi ostalih, da odprtega duha sprejema tvoje predloge in tudi naloge. Prav ste prebrali, naloge. Saj veste, v družini vsi prispevajo k lepšemu dnevu: priprava miz za obroke, pospravljanje in pomivanje po obrokih ter skrb za čistost doma. Kot doma, kajne?

Vsak dan smo, seveda poleg obrokov, pospremljenih z molitvijo, imeli jutranjo telovadbo, popoldanski počitek in nujno kavo. Ker v takem rajju, kot je naš dom, izhodišč za pohode, sprehode in izlete ne zmanjka, smo se vsak dan odpravili tudi na potepanje. Tako smo v teh dneh obiskali Šunikov vodni gaj, kjer so naše oči občudovalle čisto moč vode in poslušale njeno pomirjujoče žuborenje, obiskali smo vedno gostoljubnega in ustvarjalnega župnika Ipavca in se ob njegovih besedah in skulpturah okoli kapele močno zamislili nad smi-

čopič. Po sramežljivih desetih minutah smo se vsi vrnili v čas otroštva, ko smo brez skrbi uživali ob risanju.

Kdor ima rad gore, ve, da je vreme spremenljivo, nepredvidljivo. Poleg močnega deževja, grmenja in vetra, ki nam je v dom prinesel pol gozda, smo dobili nepričakovan obisk.

V dom se je zateklo šest skavtinj iz Nemčije, ki so bile namenjene v Trento. Že ob prvem pogledu nanje mi je kot mami kar poskočilo srce. Te »duše« so bile mokre do kosti, opremljene s težkimi nahrbtniki, in kar me je najbolj presunilo, imele so zgolj 12, 13 let, najstarejša 19 let. Ker dežju ni bilo videti konca, smo jih pospremili v skupinsko sobo in jim ponudili večerjo. Zgornji del doma je bil videti, kot da je skozenj šel vihar – mokra oblačila tu, mokra oblačila tam, vse je viselo po ograji. Dekleta so se naspala, okrepčala in si posušila oblačila, mi pa smo bili mirni, da smo zanje poskrbeli »kot mama«.

Konec tedna se nam je pridružila še Skupina starejših pod vodstvom naše Aliče, ki je skupaj z animatorji poskrbela za nepozabne spomine. Obiskali so Šunikov vodni gaj in tam iskali navdih za ustvarjalno popoldne – izdelovali so slike iz kamenčkov –, večer pa so si po-

pestrili s posebno predstavitvijo lutk kamišibaj z zgodbo po knjigi Kaj je videl Mižek Figa. Glede na to, da so igrali otroci, pa je bil prav poseben dogodek in posebna zgodba. Večer so zaključili s kresom, pesmijo in plesom. Tudi Aliče je imela vlogo »mame« in to veliko družino vključila v pri-

slov lastnega življenja, za konec pa smo se z gondolo povzpeli še na Kanin. Del skupine se je povzpel še do Sedla in bil za to poplačan z veličastnim razgledom na sosednje vršace. Letos se nam je za en dan pridružil tudi naš sodelavec pri projektu Umetniki za Karitas Janez Štros, in sicer kot gost, ki nas je za čas enega popoldneva popeljal v svet slikanja, ustvarjanja in umetnosti. Nekateri so bili presenečeni in na začetku tudi malce zaskrbljeni, saj so v rokah po 50-ih letih držali

pravo miz za obroke, pospravljanje, jutranjo telovadbo in skupinska dela.

Tako nam ni bilo dolgčas. Da smo domov odšli polni lepih spominov, gre zahvala našim sodelavkam Karitas, ki so prevzele vlogo animatork, Aliče, ki jo vlogo vodje prevzela prvič, in našemu Janezu, ki nas je vrnil v otroštvo. Zase pa lahko rečem, da sem hvaležna in ponovno navdušena nad ljudmi, ki so za par dni postali del »soške družine«.

V SOČI SMO »ODRINILI NA GLOBOKO«

Marjana Plesničar Jezeršek

Geslo letošnjih letovanj v Domu Karitas v Soči se je glasilo »Odrinimo na globoko«. ŠK Koper je izvedla dve letovanji, ki sta bili namenjeni udeležencem programa Popoldan na Cesti, otrokom iz programa Posvojitev na razdaljo ter otrokom iz Istrske območne karitas. Letovanj se je udeležilo 61 otrok, 17 prostovoljcev in prostovoljk Mlade karitas, 3 prostovoljci, 2 kuharici in 4 zaposlene iz ŠK Koper.

Kaj smo počeli? Poleg tega, da smo obudili stara prijateljstva, zgradili nova, se urili v sodelovanju in sprejemanju drug drugega, smo se veliko igrali, ustvarjali, malo hodili in občudovali vse lepo ob reki Soči. Poleg tega smo obiskali ekološko kmetijo Bogata, kjer so nas sprejeli odprti rok, doživeli filmski večer s koki-

cam, izpeljali čisto prave igre brez meja, sodelovali v kvizu Soški milijonar, ki ga je vodil naš pomlajeni »Slavko Bobovnik«, odkrivali naše talente na tekmovanju »Soča ima talent« in dobili najboljši nogometni moštvi v Soči.

Skupaj smo plavali kar dvakrat po 7

dni, na globoko pa so nas popeljali predvsem naši gostje. Na prvem letovanju so nas obiskali tetrapleginja Dragica, ki nas je navdušila nad slikanjem z usti, slepa gospa Metka, ki nam je predstavila življenje v temi, Tačke pomagačke, ki smo jih sprehodili, počesali in poslušali njihov srčni utrip, kot presenečenje pa so se pri nas ustavili prometni policisti, ki so nam dovolili, da z njimi merimo hitrost avtomobilov, ki so vozili mimo našega doma.

Na drugem letovanju sta nas obiskala policista iz PE Nova Gorica, ki sta nam podrobno predstavila delo policista, preizkusiti pa smo smeli tudi kar nekaj policijske opreme. Kot presenečenje so tokrat nastopili bovški gasilci, ki so se izkazali kot pravi junaki, in tudi tokrat smo v svet teme zaplavali z go. Metko.

Vsi naši gostje so nam pokazali, kako je živeti v globoki vodi, kjer ni vedno opore za nogo, v globinah, kjer se je treba potruditi, da dosežeš, kar želiš. Podali so nam pomembno sporočilo, da je v življenju, tudi kadar ni najlažje, vredno vztrajati in da je življenje, tudi ko pada dež, lahko preprosto lepo.

Da sta bili letovanji uspešni, dokazujejo zadovoljni obrazi vseh udeleženi, polne glave in srca novih vtisov in izjave, kot so sledeče besede mladega prostovoljca: *»Ob vseh lepih in tudi napornih trenutkih smo ob pomoči otrok, zaposlenih in drugih bogatili sebe in drug drugega. Vsa energija, ki smo jo vložili, nam je pomagala zgraditi tudi nove vezi. Odkrivali smo lepote stvarstva in se opogumili odplavati tudi v globoko vodo.«* Ali pa preprosta prošnja otroka ob zaključku letovanja: *»Ali lahko pridem tudi naslednje leto??«*

Na kratko, bilo je NEPOZABNO!

LETOVANJE DRUŽIN NADŠKOFIJSKE KARITAS MARIBOR

Dragica Veček

Kot vsako leto so bile tudi letos družine v stiski s področja, ki ga pokriva Nadškofijska karitas Maribor, v dveh terminih deležne sedemdnvnega letovanja v Portorožu. V obeh skupinah so nekateri starši in otroci prvič v življenju letovali na morju.

Prva izmena je doživljala res tropsko vročino, kar pa nikogar ni motilo, otroci so veselo čofotali po toplem morju, en otrok se je naučil plavati, česar smo bili vsi zelo veseli. Vsi skupaj smo se v skupnih družinjah in aktivnosti med seboj povezali kot družina, kar je tudi eden izmed namenov tega letovanja.

V drugi izmeni so letovale družine, matere iz materskih domov in družine iz Aleksinca. Kljub tako raznoliki skupini so se med seboj povezali že prvi dan. Ta skupina je bila tudi precej številčna, a vseeno, tudi zaradi vnetih animatorjev, ki so bili vedno na voljo in pripravljeni pomagati, je vse teklo, kot mora, in gotovo so se na koncu veselili ob novih doživetjih.

Izkušnje iz preteklih let kažejo, da se starši radi pogovarjajo o svojih stiskah, ki jih ni malo. Izmenjajo si izkušnje, mnogi starši in otroci pridobijo tudi nove prijatelje in širijo svojo socialno mrežo.

Posebej je vsem bila zelo všeč plovba z gusarsko ladjo iz Portoroža do Izole, kjer smo se ohladili s sladoledom. Nekateri so se tudi kopali, drugi odšli na ogled Izole, in čas je kar prehitro minil.

Za naše želodčke je v prvi izmeni skrbela kuharica Katica, v drugi pa Martina. Obe kuhanje odlično obvladata! K dobremu počutju na počitnicah namreč veliko pripomore tudi dobra hrana.

POMOČ KARITAS V AFRIKI PRINAŠA UPANJE

Jana Lampe

Težko je najti prave besede, kako veliko pomeni naša pomoč, ki jo preko akcij Za srce Afrike, Z delom do dostojnega življenja preko projektov, ki jih sofinancira Ministrstvo za zunanje zadeve RS (MZZ), dajemo najrevnejšim ljudem v osrčju Afrike.

Ljudje v državah, kjer pomagamo (Ruanda, Burundi, Centralnoafriška republika, Madagaskar), še posebej na vasi, živijo res preprosto. Če si reven v mestu, pa je še huje, ker nimaš niti banane, ki bi jo utrgal z vrta ali bi ti jo dal sosed. Ljudje v Afriki vsak dan hodijo s kanticami kilometre daleč peš po vodo do prvega vodnjaka, pogosto pa jo zajemajo tudi iz virov, kjer ni čista, in zbolijo. Živijo v hišah iz blata, kjer imajo posteljo, eno za starša in eno za vse otroke, omar ni. Kuhajo na odprtem ognju. Če imajo kakšno kozo in košček zemlje, so že veseli. Nekateri so tako revni, da nimajo niti lastne motike in si jo morajo izposoditi od sosedu, kar je sramota. Izposodijo si tudi obleke za k zdravniku in k maši, nimajo mila, čevljev. Najhujše pa je, da nimajo hrane ter da otrokom ne morejo plačati šolanja in zdravstvenega zavarovanja. Zgodba revščine, ki ni samo materialna in me je letos najbolj pretresla, pa je bila zgodba 26-letne matere, ki je rodila prvega otroka in ji mož en mesec ni dal nič za jesti. Sama je z zadnjimi močmi peš prišla do zdravstvenega centra v Musango v Ruandi, da bi ji sestre pomagale, ker je bila tako lačna, a je bilo žal prepozno. Človek ostane brez vsake besede ...

Hvala Bogu pa, da se veliko zgodb, kjer pomagajo naši misijonarji, konča srečno. Ko se v sklopu teren-skih obiskov srečujem z ljudmi, ki so preko neutrud-nih rok in srčnosti naših misijonark in misijonarjev ter sester domačink deležni slovenske pomoči, čutim in vidim, da so pozitivni učinki le-te veliko večji, kot smo si sodelavci Karitas lahko kdajkoli sploh predstavlja-li. Ta pomoč rešuje življenja in ljudem omogoča bolj dostojno življenje ter daje tudi možnost za napredek. Ob tem vedno občutim neizmerno hvaležnost do-mačinov do Slovenije in Slovencev, ki jim pomagajo, čeprav ne vedo, kje je naša dežela. Velikokrat sem ganjena do solz.

Vesela sem, ko vidim, da misijonske šole in vrtci v Afriki, ki jih je pomagala zgraditi ali obnoviti Slovenska karitas, otrokom dajejo dobro izobrazbo in tudi šolsko malico, ki je v javnih šolah ni.

V osnovni šoli v Kigaliju v Ruandi, ki smo jo zgradili v letu 2014 ob sofinanciranju MZZ in je ena redkih pri-vatnih šol, ki jo imajo možnost obiskovati otroci iz rev-

nih družin, so učitelji povedali, da so zelo zadovoljni s pogoji za delo, sestre pa, da bi še mnogi starši radi, da se njihovi otroci šolajo tukaj, ker je kvaliteta pouka res dobra. Da ne govorim o hvaležnosti učencev in učiteljev v šoli v Nyangungu v Burundiju, kjer še po treh letih, ko je šola zgrajena, tudi ob podpori MZZ, ne morejo skriti svojega veselja, ker imajo novo šolo, in hvaležnosti do Slovenije. Pa kako so ljudje zadovoljni z zdravstveno oskrbo, ki jo dobijo v zdravstvenih centrih in porodnišnicah, ki smo jih zgradili s pomočjo Za srce Afrike. Tja hodijo še od veliko dlje, kot jih pokrivajo posamezni centri, ker so dobro sprejeti in oskrbovani. Veliko pomenijo tudi vodnjaki, ki smo jih zgradili za oskrbo centrov in družin. Sestra Bogdana Kavčič je povedala, kako se je izboljšalo zdravstveno stanje teh prebivalcev, zelo so se zmanjšale črevesne bolezni. To je samo nekaj skupnih utrinkov učinkov pomoči Afriki preko Slovenske karitas v zadnjih 13 letih. V res-nici pa pomeni naša pomoč in bližina tem ljudem še mnogo, mnogo več. Včasih ob vsem ostanem brez besed in sem samo neskončno hvaležna Bogu za vse dobrotnike v Sloveniji, ki imajo veliko srce in nesebič-no prispevajo za pomoč najbolj ubogim v Afriki. O teh učinkih sta se letos skupaj z mano prepričala tudi Jure Sešek in Izidor Šček z Radia Ognjišče. Več o tem si lahko preberete na Juretovem blogu.

V nadaljevanju bi vam rada predstavila, kakšni so bili sadovi naše akcije Za srce Afrike v preteklem letu:

V Safi v Centralnoafriški republiki smo nadaljevali s podporo nakupov hrane za 250 podhranjenih otrok in jim s tem omogočili, da so se lahko vrnili v normalno življenje. Ganljiva je zgodba podhranjene deklice Marije, ki je imela le 7 kilogramov, ko je prišla v center, in bila zelo žalostna, po pol leta pa je odšla s 15 kilogrami teže in veliko bolj vesela. V Safi smo

omogočili tudi gradnjo ograje okoli zdravstvenega centra, ki oskrbuje 14.000 ljudi. Ograja je bila nujna za zasebnost in varnost bolnikov. V dela je bilo vključenih 12 domačinov.

V Musangu v Ruandi smo v sodelovanju s Anko Burger podprli gradnjo in opremljanje novih prostorov za bolnišnično oskrbo otrok in odraslih, ki pokriva ob-

močje s preko 9.000 prebivalci in do 80 bolniki v bolnišnični oskrbi mesečno – med njimi je največ otrok z malarijo. Poleg bolniških sob s 30 posteljami so bile

22

zgrajene tudi sanitarije ter sobe za osebje. To je bil največji projekt Za srce Afrike v preteklem letu, za katerega gradnjo je Karitas posredovala 196.000 EUR, Misijonsko središče pa je prispevalo za opremo. V vsa dela je bilo vključenih 80 domačinov, mnogi med njimi so prvič dobili takšno delo in zaslužili 3 evre na dan ter s tem lažje preživeli svoje družine. Center, ki smo ga ob mojem terenskem obisku blagoslovili, je v teh dneh že začel delovati. Sestra Anka je dejala: »Stari prostori so bili res nedostojni. Tudi pri nas gre razvoj naprej. Zelo veliko nam pomeni, da bodo tudi naši bolniki imeli dobre pogoje za zdravljenje in bodo sprejeti kot ljudje in dobro oskrbovani, ker si to zaslužijo. Hvala vsem darovalcem v Sloveniji. Vem, da so bila ta sredstva zbrana tudi od ljudi, ki nimajo veliko, pa so vseeno darovali. Vsem velik Bog lonaj!«

V okrožju Karongi v Ruandi smo v sodelovanju s Karitas Ruanda in s. Vesno Hiti ob podpori MZZ RS sofinancirali triletni projekt za trajnostno preživetje 600 revnih družin iz 12 lokalnih skupnosti. Iz teh družin v projektu sodeluje 480 odraslih in 120 mladih deklet. Vključene družine so prejele koze, ki dajejo gnojilo za zemljo, semena in sadike sadnih dreves. Poučeni so bili o izboljšanih kmetijskih praksah, urejanju vrtov zraven hiše. Prav neverjetno je, kako lahko

ena koza za 20 EUR spremeni življenje celi družini, ki sedaj pridelava več hrane in člani niso več podhranjeni. Mlada dekleta, posebej usposobljena za izdelavo glinenih peči za kuhanje, pa so družinam namestila te peči, s katerimi porabijo manj lesa in hitreje kuhajo. 350 družin se veseli tudi sončnih celic in luči, ker se ponoči znajdejo po hiši, saj se vsak dan znoči že ob

18h. Odrasli in dekleta so se po skupinah usposobili tudi, kako varčevati in si izposojati sredstva za zagon obrti. Mnogi so si že izposodili iz skupine nekaj denarja, kamor v skupni fond vsak prispeva isto vsoto, in začeli z dejavnostjo. Še posebej so me presenetila mlada dekleta, ki so s cca 60 EUR posojila začela s trgovinico. Ko plačajo vse stroške, kot je npr. najemnina prostora, kjer prodajajo, že zaslužijo okoli 10 EUR na mesec. Kar žarijo od sreče, ko pripovedujejo, da si sedaj lahko kupijo obleke, milo in pomagajo svojim družinam. Učinki tega projekta so

za gradnjo. To je njihov prispevek, ker so veseli, da se bodo njihovi otroci sedaj učili bolj kvalitetno, namesto po 90 jih bo v učilnicah okoli 50. Preko 20 delavcev, ki zidajo, dobi plačilo za delo. Prav tako tudi 40 mladih iz župnije, ki izdelujejo in žgejo opeke za gradnjo šole.

V Ampitafi na Madagaskarju smo tudi v tem letu podprli nakup 8 ton riža in olja za šolsko malico za 231 osnovnošolcev. Janez Krmelj je ob tem dejal: »*Dragi dobrotniki, izrekam toplo zahvalo za pomoč v hrani za naše učence. Če te hrane ne bi bilo, učenci zaradi velike oddaljenosti ne bi prihajali tako redno v šolo in tudi ne bi dosegali tako dobrih rezultatov.*«

me res pozitivno presenetili in ganili, saj so ljudje iz teh odročnih krajev, ki so prej živeli v skrajni revščini in jim nobena organizacija ni nikoli pomagala, v dobrem letu zelo napredovali in se ne želijo več vrniti v stanje, kjer so bili prej. Zelo so hvaležni Sloveniji za to pomoč.

V kraju Ruzo in Rwisabiju v Burundiju smo na prošnjo sester podprli nakup mikroskopa in aparata za pregled krvi za zdravstvena centra, kjer dnevno skupaj oskrbijo preko 600 bolnikov, predvsem z malarijo, črevesnimi in boleznimi dihal.

V Kiguhu v Burundiju smo skupaj z župnijo in sestro Bogdano Kavčič podprli začetna dela pri gradnji dodatnih 6 učilnic, sanitarij in zbornice v osnovni šoli, v katero je vključenih 850 otrok. Ob mojem obisku je škof blagoslovil temeljni kamen za dodatne učilnice, 8 stranišč za dekleta in 8 za fante pa so že zgradili. Pri začetnih delih gradnje šole prostovoljno pomaga tudi 400 staršev otrok, ki nosijo in drobijo kamenje

Hvala vsem iz vsega srca za vsak dar, da smo lani lahko uresničili to pomoč in pomagali k preživetju in bolj dostojnemu življenju najrevnejših v Afriki. Naj Bog vsem bogato povrne.

Otroci in mladi so na letovanju v Soči sicer »odrinili na globoko«, ob potepanju po naravi pa našli tudi razne hribčke in ohladitev v senci.

Igre in petje so zapolnile vsak trenutek Počitnic Biserov ne glede na kraj in uro.

»En, dve, tri...«

Mladi dijaki Škofijske klasične gimnazije na delovnem taboru v Jelah, BiH

Vožnja s kočijo po Prekmurskih ravninah je bila nekaj posebnega za udeležence 30. poletnega tabora za slepe in slabovidne Slovenije v Razkrižju.

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

